

Visez

Ștefan Doroftei Doimneanu

Visez

Iară s-au stins convoaiele stelare
Și cruci de nori se vântură buimace,
Pe căile-mi privirilor hilare
Trec turme-ntregi de zmei fumând chiștoace.

Dragoni de fum se cațără pe noapte
Dansând în vânt cu iele pântecoase,
Prin constelații ce respiră lapte
Pășesc cu greu prin clipe somnoroase.

Se-nvârte cerul cu lumini prin creier
Ca un crepuscul ce se stinge-n beznă,
Cu ochii minții-abia de mai cutreier
Și-mi văd cătușa zborului pe gleznă.

Mă prind ușor de parapanta clipei
Planând subtil prin amintiri buimace
Timpul mi-e prins în ramurile pripei
Și tot ce-a fost nicicând nu se întoarce.

Dar viața mea, un hit fugit din stele
În căutarea propriului luceafăr,
Nu mai găsește porți pentru zăbrele,
Iar suflul ei de mult nu mai e teafăr.

Înzăpezit în ierni ucigătoare
Tot mai aproape de nemărginire,
Încă zâmbesc la primăveri în floare
Și îmi pictez un zâmbet pe mâhnire.

Visez să-mbrățișez noi anotimpuri
Cu ochi de soare-n noaptea ce învie,
Să-adorm cu umbra nopții prin nisipuri
Iar marea mea, să-mi fie ciocârlie.